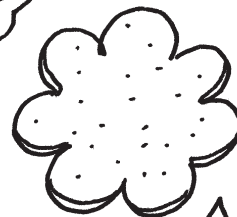
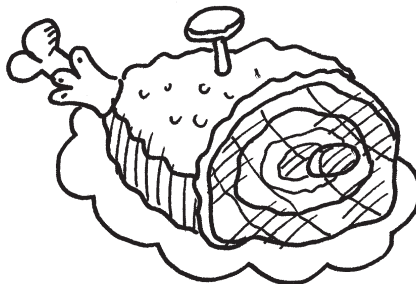

Jou-lu

1. Et-si sa-naa vas-taa-va ku-va. Vä-ri-tä se.

jou-lu-kuu-si

kynt-ti-lä

kink-ku

jou-lu-ka-len-te-ri

tont-tu

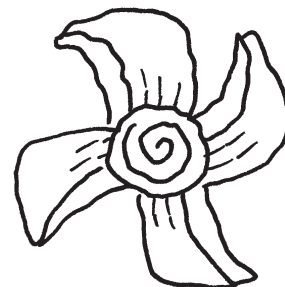
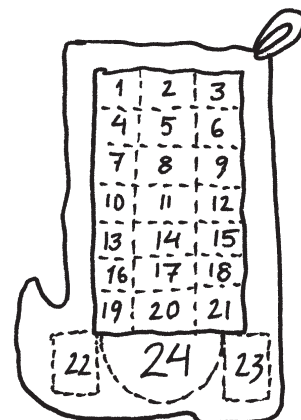
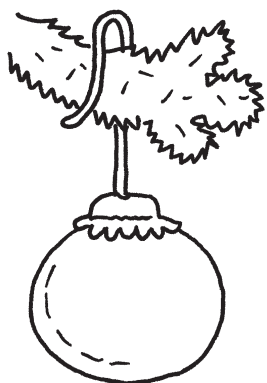
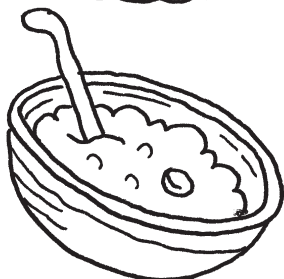
jou-lu-puk-ki

pa-ket-ti

jou-lu-tort-tu

jou-lu-ko-ris-te

rii-si-puu-ro

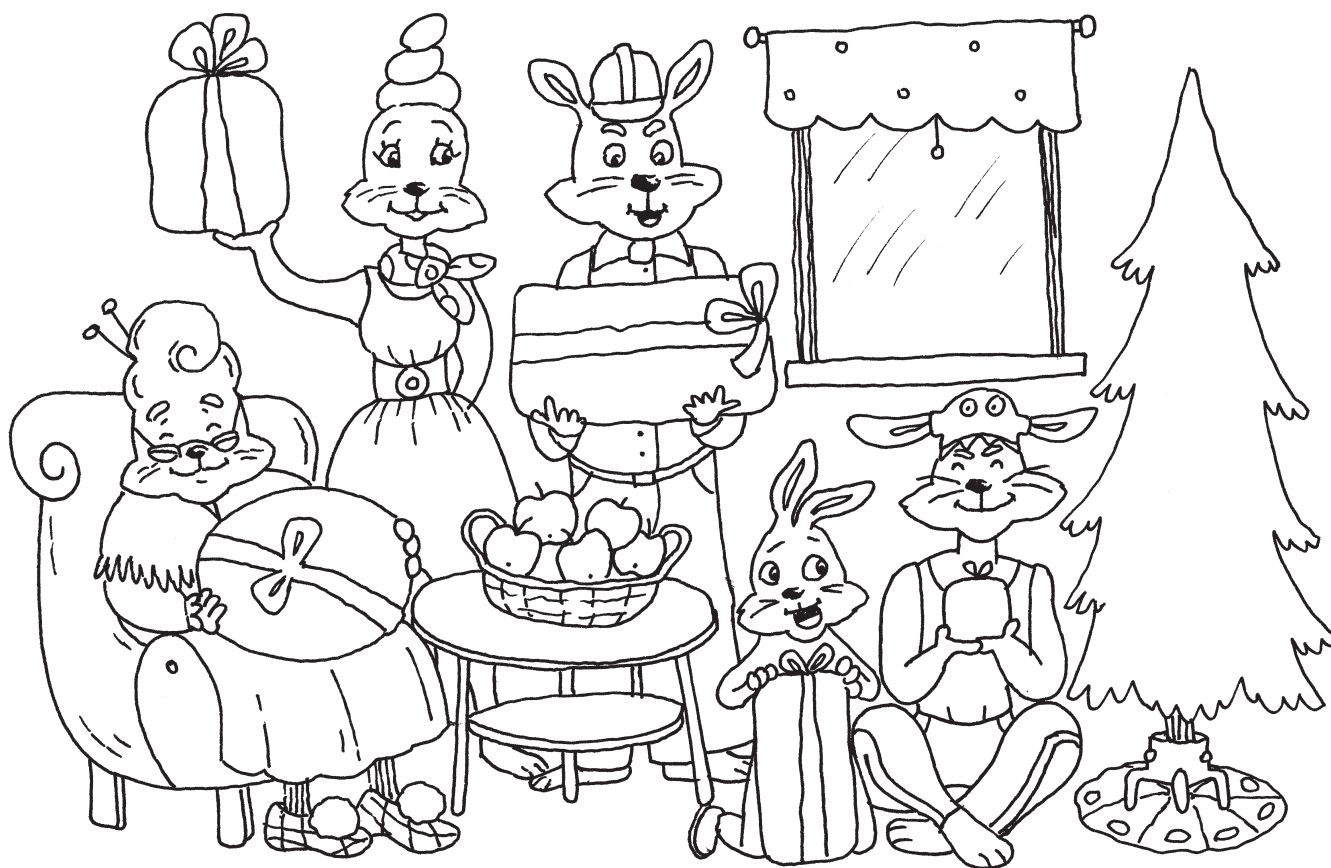

2. Vä-rit-tä-mät-tä jäi:

--

Jou-lu

Piir-rä ja vä-ri-tä ku-va oh-jei-den mu-kaan.

Pa-ket-ti on si-ni-nen. Nau-ha on li-la.

Pa-pe-ris-sa on pu-nai-si-a ja val-koi-si-a rai-to-ja.

Pa-ke-tis-sa on kel-tai-si-a täh-ti-ä.

Muu-ten pa-pe-ri on si-ni-nen.

Pa-pe-ri on vaa-le-an-vih-re-ä.

Sii-nä on tum-man-vih-rei-tä pilk-ku-ja.

Oo-nan ja Tar-mon pa-ke-teis-sa on kel-tai-set nau-hat.

Un-ton ja Tar-mon pa-ke-tit on pa-kat-tu sa-mal-la pa-pe-ril-la.

Un-ton ja Mee-rin pa-ke-teis-sa on vi-o-le-tit nau-hat.

Jou-lu-kuu-si on ko-ris-tel-tu kel-tai-sil-la ja pu-nai-sil-la pal-loil-la.

Kuu-sen lat-vas-sa on suu-ri täh-ti.

Ik-ku-na-lau-dal-la pa-laa kol-me kynt-ti-lää.

O-me-na-ko-ris-sa on pu-nai-si-a ja vih-rei-tä o-me-ni-a.

Annun perheen piparitalkoot

Annu herää aamulla ja nuuhkii ilmaa. Sängyn ympärillä leijuu piparin tuoksu. – Piparitalkoopäivä! Annu hihkaisee ja pomppaa reippaasti ylös sängystä. – Tästä alkaa joulu, Annu mieltii itsekseen.

Annun perheessä piparit leivotaan jo varhain joulukuussa, että niistä saa nauttia mahdollisimman pitkään. Äiti tekee suuren kattilallisen piparitaikinaa jo edellisenä päivänä jääkaappiin jähmettymään. Piparit leivotaan yhdessä, mutta yhden pellillisen pipareita äiti paistaa jo aamulla, jotta lapset saavat herätä piparin valloittavaan tuoksuun.

Koko keittiö on täynnä vilskettä, kun perhe painaa erilaisia muotteja äidin kaulimaan taikinaan. Jokaisella on oma suosikkinsa muottien joukossa. Eero-isä tekee mieluiten kukkapipareita ja äiti pieniä ja isoja sydämiä. Eppu haluaisi tehdä pipareita pelkällä possumuotilla, ja Annu leipoo tähtiä. Aina muistetaan tehdä myös kaksi ukkoa ja kaksi akkaa, Eero ja Eppu sekä Sointu ja Annu. Jokainen perheenjäsen saa koristella itse itsensä. Tänä vuonna Annu aikoo tehdä yhden ylimääräisen ukon ja viedä sen Ollille.

Kun piparit ovat jäähtyneet, saavat Annu ja Eppu koristella niitä valkoisella kuorurutteella. Valmiita pipareita ei talkoopäivänä juuri syödä. Kaikilla on masut täynnä maukasta piparitaikinaa.

Merkitse väittämiin oikein o tai väärin v .

- a) Annu herää kummalliseen ääneen.
- b) Annu nousee reippaasti, koska hän on innoissaan.
- c) Piparit leivotaan jouluaattoamuna.
- d) Äiti tekee piparitaikinan.
- e) Yksi pellillinen leivotaan ennen muita pipareita.
- f) Annun perheellä on yli viisi piparimuottia.
- g) Eppu vaihtaa muottia vähän väliä.
- h) Pipareista leivotaan myös Annun perhe.
- i) Annu aikoo tehdä piparin myös Ollille.
- j) Piparit syödään heti, kun ne ovat jäähtyneet.
- k) Piparitalkoissa saa syödä taikinaa.

Näy-tel-mä:

JOU-LU-KAR-HUT

Kar-hu-jen pe-sä-ko-lo. Kaik-ki kar-hut nuk-ku-vat py-ja-mat pääl-lä. He-rä-tys-kel-lon pi-ri-nä. Sit-ten toi-sen. Sit-ten kol-man-nen. Lap-set voi-vat myös e-sit-tää he-rä-tys-kel-lo-ja. Nel-jäs pi-ri-nä, e-ri puo-lel-ta kar-hu-jen a-sun-to-a. Vii-des pi-ri-nä kuu-luu suu-res-ta pe-su-va-dis-ta, ja me-te-li on ai-van kau-he-a.

KAR-HU-ÄI-TI: Mi-kä ih-meen me-tak-ka? Pa-lo-kär-ki?

KAR-HU-I-SÄ: Se on uk-ko-nen. Ke-sä-uk-ko-nen. O-lem-me nuk-ku-neet pit-kään.

KAR-HU-POI-KA: Ei o-le, ei voi ol-la. Ka-ma-lan kyl-mä tas-su-jen al-la. Ei o-le ke-vät.

KAR-HU-TYTTÖ: On jou-lu! Jou-lu, jou-lu, jou-lu!
(juok-see sam-mut-ta-maan kel-lo-ja)

I-SÄ: Me-hän nu-kum-me jou-lun y-li. Se on mei-dän ta-pam-me.

ÄI-TI: (muis-taa). Pait-si tä-nä vuon-na. Lu-pa-sim-me lap-sil-le.

POI-KA: Val-vom-me jou-lun! Niin o-li-kin! Jou-lu!
(aut-taa tyt-tö-ä vai-men-ta-maan lo-put kel-lot)

TYTTÖ: Puu-ro-a! Kuu-si! Lah-jo-ja!

POI-KA: Niin kuin muil-la-kin. Si-su Huk-ka-sel-la!

TYTTÖ: Ran-ja Re-po-lai-sel-la! Veik-ko Vem-mel-sää-rel-lä!

POI-KA: Vih-doin-kin saam-me tie-tää, mil-tä jou-lu-aat-to tun-tuu!

TYTTÖ: Mi-nus-ta tun-tuu jo e-ri-tyi-sel-tä, ei-kö si-nus-ta-kin?

ÄI-TI: (e-pä-toi-voi-se-na) On jou-lu-aat-to. Mik-si em-me he-rän-neet ai-em-min? Mi-ten saam-me kai-ken val-miik-si?

I-SÄ: Kuu-sen voin ha-ke-a.

ÄI-TI: Ei o-le ko-ris-tei-ta.

TYT-TÖ: On meil-lä! Teim-me kou-lus-sa!
(Tyt-tö ja poi-ka kai-va-vat rep-pu-jaan.)

ÄI-TI: Ruo-kaa ei o-le.

POI-KA: On-pas. Jä-tim-me pöy-däl-le. Kir-joi-tit vie-lä kir-jeen.

(Lu-ke-vat ty-tön kans-sa:) "Täs-sä jou-lu-puu-ron rii-sit.

Hy-vää jou-lu-a meil-le it-sel-lem-me, ter-vei-sin Ot-so-lan per-he."

TYT-TÖ: Me teim-me kai-ken val-miik-si!

(I-sä tu-lee kuu-sen kans-sa o-vel-le.)

ÄI-TI: Lah-jat. Lap-si-kul-lat, meil-lä ei o-le lah-jo-ja.

I-SÄ: Te et-te i-ki-nä us-ko tä-tä. Et-te mil-loin-kaan.

ÄI-TI: Mei-dän pi-ti teh-dä lis-ta, jos-sa o-vat kaik-ki jou-lu-a-si-at.

Lah-jat me u-noh-dim-me.

I-SÄ: Me-si-Min-na ja Kyn-si-Kal-le, tul-kaas kat-so-maan!

(Lap-set me-ne-vät. Äi-ti keit-tää puu-ro-a. Per-he pa-laa val-ta-van lah-ja-sä-kin kans-sa. Sä-kis-sä on kiin-ni i-so kir-je. Per-he lu-kee kir-jeen.)

Hy-vää jou-lu-a Ot-so-lan per-heen jou-lu-kar-huil-le. Hie-no-a, et-tä val-vot-te vuo-den tär-keim-män päi-vän! Me Kor-vatun-tu-ri-la a-jat-te-lim-me tei-tä e-ri-tyi-sen pal-jon. Täs-sä sä-kis-sä on lah-ja myös kai-kil-ta niil-tä vuo-sil-ta, jot-ka nu-kuit-te tal-vi-un-ta.

T: Jou-lu-puk-ki, Muo-ri ja Lä-hi-met-sän vah-ti-ton-tut

ÄI-TI: Jou-lu tu-li sit-ten-kin.

OT-SO-LAN PER-HE: Hy-vää jou-lu-a kai-kil-le!

